

Kassens Revisorer kan i øvrigt endnu mindre end Kassens daglige Ledelse have Kendskab til Medlemmernes økonomiske Kaar. Og hvordan man skal bære sig ad i den Kasse, jeg f. Eks. tilhører, naar der hvert Aar skal udtages over 9 000 Medlemmer til Prøvelse for § 9-Udvalget, er mig ganske ufatteligt. For det første vil det blive dyrt at lønne statsautoriserede Revisorer, der skal paatage sig ogsaa det store Arbejde at udpege 9 000 blandt Medlemmerne til Indankning for § 9-Udvalget, men for det andet bliver det ogsaa dyrt, baade for Staten, som fra Sygekasseinspektoratet har faaet Meddelelse om, at denne Bestemmelses Gennemførelse vil medføre en betydelig Forøgelse af Medhjælpssummen i selve Inspektoratet, og for Kommunen, som skal have en Mand sidende daglig hele Aaret igennem for at revidere Sygekassemedlemmernes større eller mindre Berettigelse til fortsat at være nydende Medlemmer, for ikke at tale om Lægerne og Sygekassernes egen daglige Administration, for der er jo slet ikke noget ringe Arbejde forbundet med en Sags Indankning for § 9-Udvalget. Men for det tredje er det ogsaa aldeles unødvendigt at genere hvert Aar over 9 000 Medlemmer i en eneste Sygekasse med at besvare et Utal af Spørgsmaal paa et dem tilsendt Skema. Dertil kommer, at det dog maa være Spild af Tid og Penge for alle Parter, at der skal udtages Medlemmer ogsaa blandt Aldersrentenydere, Tyende og Lærlinge, hvis Indtægter man jo kender, men efter Forslaget skal ogsaa de indappelleres for § 9-Udvalget. Min Henstilling til den højtærede Sundhedsminister ved Sagens første Behandling gik ud paa, at Kasserne skulde udsende et Spørgeskema, som Medlemmerne var forpligtede til at underskrive paa Tro og Love, og saa skulde § 9-Udvalget ikke sættes i Virksomhed for andre end dem, der erklærede, at deres Indtægt laa over den i Loven angivne Grænse.

Jeg skal derefter fremsætte nogle Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 14 vedrørende den gældende Lovs § 15 om Frikørselsreglerne. Ifølge den gældende Lovs § 15, 1ste Stykke, har ubemidlede nydende Medlemmer paa Landet Ret til fri Kørsel, saafremt de ikke selv holder Heste og Vogn; efter Ændringsforslag Nr. 14 faar alle ubemidlede nydende Medlemmer Ret til fri Kørsel, ogsaa naar vedkommende selv holder Heste og Vogn. Denne nye Bestemmelse har nogle ment var et stort Gode, navnlig for Husmænd og Parcellister med

et Par smaa „Russere“, men i Praksis er denne Bestemmelse uden Betydning, da Lægerne ikke vil køre med en saadan Befordring; det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at de bruger Selvbefordring pr. Automobil. Men imidlertid, enhver Vare har jo sin Pris, og dette kun tilsyneladende Gode, at de, der selv har Køretøj, faar Ret til fri Kørsel, er sandelig dyrekøbt efter Forslaget, for det første, fordi den frie Kørsel indskrænkes fra at gælde 12 km som hidtil til i visse Tilfælde fremtidig kun at gælde 10 km, og for det andet, fordi der i 6te Stykke af Ændringsforslaget foreslaas indført en „Kontrolafgift“ til Kommunen paa indtil 2 Kr. for hver Befordring, og Kommunalbestyrelsen er i denne Henseende enebestemmende, hvad der er ganske urimeligt, da den selv er økonomisk interesseret Part i Sagen. Men dertil kommer jo, at Kommunerne kan opkræve de 2 Kr. „for at modvirke Misbrug“, staar der. Der skal altsaa end ikke have fundet Misbrug Sted, forinden Straffeaafgiften kan paalægges eller afkræves; lige saa lidt som der staar, at eventuelle Misbrug skal være *konstateret*, og sømmelighedsvis mindst af to Parter. Lægen er jo den eneste, der kan vide et Suk om, hvorvidt Misbrug har fundet Sted eller ikke, og det var derfor rimeligt, at Kommunen, der selv er økonomisk interesseret, i det mindste skulde være enig med Lægen i, at Misbrug havde fundet Sted, forinden Straffeaafgiften kan afkræves Medlemmer. Men for saa vidt det var saadan, at der skulde være konstateret Misbrug, forinden Kontrolafgiften kunde opkræves, vilde Bestemmelsen være aldeles overflødig, da den nugældende Lovs § 15, 7de Stykke, bringer os Sikkerhedsforanstaltninger i saa Henseende, og i den af Sygekasseinspektoratet godkendte Mønstervedtægt, som jeg gerne vil have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse en Linie af, siges: „Ved Sygebesøg, som Lægen maa erklære for unødvendige, betaler Medlemmet selv for Kørselen“. Det er derfor ganske upaakrævet, hvad Venstre og det konservative Folkeparti foreslaar om denne Kontrolafgift eller Straffeaafgift af 2 Kr., for saa vidt angaar Sygebesøg, hvor der er konstateret Misbrug; og naar der ikke har fundet Misbrug Sted, synes jeg, det er en Brutalitet uden Lige. En Influenzaepidemi med svære Lunge- eller andre Komplikationer kan f. Eks. medføre, at en Landarbejder med Hustru og stor Børneflokk kan faa Brug for Lægen mange Gange, og saa skal han, hver Gang det er nødvendigt, at Lægen kommer, betale lige ved Halvdelen af den for Tiden